

Με

VII. Από τις διατάξεις των άρθρων 1 και 3 του Δ/τος της 17/29 Νοεμβρίου 1836 "περί ιδιωτικών δασών" αναγνωρίζεται η κυριότητα του Δημοσίου στις εκτάσεις που αποτελούν δάση, εκτός από εκείνες οι οποίες πριν από τον αγώνα της ανεξαρτησίας ανήκαν σε ιδιώτες, των οποίων οι τίτλοι ιδιοκτησίας ήθελαν αναγνωρισθεί από τη Γραμματεία των Οικονομικών κατόπιν υποβολής τους, σε προθεσμία ενός έτους από τη δημοσίευση του παραπάνω διατάγματος. Ως δάσος, κατά την έννοια των διατάξεων αυτών, θεωρείται κάθε έκταση εδάφους, που καλύπτεται ολοκληρωτικά ή μερικά από άγρια ξυλώδη φυτά οποιωνδήποτε διαστάσεων και ηλικίας, τα οποία προορίζονται για την παραγωγή ξυλείας ή και άλλων προϊόντων, σύμφωνα με τον ορισμό του δάσους που περιέχεται στη διάταξη του άρθρου 1 του Ν.ΑΧΝ/1888 "περί διακρίσεως και οριοθεσίας των δασών", η οποία περιλήφθηκε ως άρθρο 57 στο Ν.3077/1924, 45 παρ.1 του Ν.4173/1929 και 1 του Ν.Δ 86/1969 "περί δασικού κώδικος". Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 19 του Ν.719/1977 ορίζονται τα εξής: "Επιφυλασσομένων των δικαιωμάτων του Ελληνικού Δημοσίου επί των διά πευκοδασών καλυμμένων εκτάσεων, περί των η υπ' αριθ.1151/1872 απόφασις του Εφετείου Αθηνών, αι υπ' αριθ.116/1868 και 698/1876 αποφάσεις του Εφετείου Ναυπλίου και η υπ' αριθ.110/1878 απόφασις του Αρείου Πάγου, επί των εξ αυτών μη κεκαλυμμένων διά πευκοδασών εκτάσεων, των κειμένων εντός της περιοχής των διοικητικών ορίων του ήδη Δήμου Κερατέας, ως και της αγροτικής κοιλάδος του Θορικού και κατεχομένων προ της 1ης Ιανουαρίου 1967 υπό φυσικών ή νομικών προσώπων, ουδέν δικαίωμα κυριότητος ή νομής του Ελληνικού Δημοσίου υφίσταται διά τας μέχρι 100 στρεμμάτων δι'έκαστον κάτοχον αγροτικής εκτάσεις, θεωρουμένου δι'αυτάς, ανεξαρτήτως πάσης αντιθέτου διατάξεως, ως εν πάση περιπτώσει συμπληρωθέντος του χρόνου της εκτάκτου χρησικτησίας κατ' αυτού". Περαιτέρω, στην παρ.3 του ίδιου άρθρου 19 ορίζεται ότι "εις την εν παρ.1 και 2 του παρόντος ρύθμισιν υπάγονται και αι εκκρεμείς δίκαι και διαφοραί του Ελληνικού Δημοσίου και τρίτων, αφορώσαι εις μη κεκαλυμμένας δια πευκοδασών αγροτικής εκτάσεις μέχρις εκατόν (100) στρεμμάτων δι'έκαστον κάτοχον, κειμένας εντός της εν παρ.1 του παρόντος άρθρου ήδη περιοχής των διοικητικών ορίων του Δήμου Κερατέας, εφ'όσον δεν εξεδόθη αμετάκλητος δικαστική απόφασις τακτικού Δικαστηρίου, καταργουμένων των εκκρεμουσών σχετικών δικών και

συμφηφιζομένης της εκατέρωθεν δικαστικής δαπάνης". Τέλος, με τις διατάξεις των παρ.40 και 41 του Ν.1160/1981 ορίζεται: "40. Εξαιρουμένων των κατά την δημοσίευσιν του άνω Νόμου, αποδεδειγμένως διά πευκοδασών κεκαλυμμένων εκτάσεων, η παράγραφος 1 του άρθρου 19 ιδίου Νόμου, εφαρμόζεται επί πάσης εκτάσεως κειμένης εντός των Διοικητικών ορίων Δήμου Κερατέας και κοιλάδος Θορικού, ανεξαρτήτως της φύσεως του εδάφους. 41. Διά την συνδρομήν των εν γένει προϋποθέσεων εφαρμογής του άρθρου 19 του Ν.719/1977, ως τροποποιείται, αρμόδιος καθίσταται ο οικείος Δασάρχης, όστις τη αιτήσει παντός ενδιαφερομένου, υποχρεούται να χορηγή αντιστοιχούς βεβαιώσεις, επί τη προσαγωγή εις αυτόν και ενόρκων έτι βεβαιώσεων, ως και υπευθύνων δηλώσεων του ν.δ.105/1969 εν ελλείψει ετέρων στοιχείων". Από τις ανωτέρω διατάξεις προκύπτει ότι έκταση μικρότερη των 100 στρεμμάτων, που δεν καλύπτεται από πευκοδάσος και βρίσκεται εντός των ορίων του Δήμου Κερατέας και της αγροτικής κοιλάδας Θορικού και η οποία βρίσκεται στην κατοχή ιδιώτη πριν από την 1.1.1967, τεκμαίρεται ότι ανήκει στην κυριότητα του ιδιώτη κατόχου της, καθώς αυτός την αποκτά δυνάμει έκτακτης χρησικτησίας, γιατί θεωρείται ότι συμπληρώθηκε στο πρόσωπό του ο χρόνος αυτής (χρησικτησίας) έναντι του Ελληνικού Δημοσίου κατά πλάσμα δικαίου (ΑΠ 1375/1989, ΑΠ 482/1988, ΣτΕ 3573/1997). Η προαναφερομένη ρύθμιση, που επιβλήθηκε από λόγους κοινωνικής ανάγκης και ειδικότερα για την άρση των αμφισβητήσεων, που προέκυψαν μετά την έκδοση των αποφάσεων που μνημονεύονται, δεν αντίκειται ούτε στο άρθρο 4 παρ.1 του Συντάγματος, που καθιερώνει την ισότητα των πολιτών απέναντι στο νόμο, διότι όχι μόνο δεν κάνει οποιαδήποτε διάκριση, αφού ομοιόμορφα ρυθμίζει την κατάσταση για όλους τους κατοίκους της περιοχής, που είχαν αμφισβητούμενα από το Δημόσιο ακίνητα, αλλά αποβλέπει στην εξυπηρέτηση ενός γενικότερου κοινωνικού συμφέροντος, το οποίο, με βάση αυτά που προεκτέθηκαν, συνίσταται στην άρση των αμφισβητήσεων, που προέκυψαν μετά την έκδοση των παραπάνω αποφάσεων και που δημιούργησαν αβεβαιότητα ως προς τα δικαιώματα αυτών, που για πολλά χρόνια κατείχαν τα αγροτικά ακίνητα της περιοχής, των οποίων η εκμετάλλευση από αυτούς είναι προς όφελος της εθνικής οικονομίας. Ούτε στο άρθρο 17 του Συντάγματος, και στην περίπτωση ακόμη που πράγματι το Δημόσιο ήταν κύριο, εν όλω ή εν μέρει,

των εκτάσεων αυτών, γιατί η απόκτηση της κυριότητας μιας τέτοιας έκτασης από τον κάτοχό της είναι αποτέλεσμα της παραιτήσεως του Δημοσίου με τη θέλησή του από το δικαίωμα της κυριότητάς του, που δεν καταλύθηκε αυτοδικαίως, αλλά συνεπεία κατοχής της έκτασης από τον τρίτο, στην οποία έδωσε ο νομοθέτης το πιο πάνω έννομο αποτέλεσμα, καθιερώνοντας, με τις προϋποθέσεις που ορίστηκαν, τον θεσμό της έκτακτης χρησικτησίας σε βάρος του Δημοσίου, που έπαυσε να ισχύει από το έτος 1915 (άρθρο 21 του Ν.Δ. της 26.4/16.5.1926). Τέλος, η εν λόγω ρύθμιση δεν είναι αντίθετη ούτε προς τις διατάξεις των άρθρων 24 παρ.1 και 117 παρ.3 και 4 του Συντάγματος, γιατί ρητώς εξαιρούνται από αυτή οι δασικές και με πεύκα καλυπτόμενες εκτάσεις, που στην προκειμένη περιοχή υπήρχαν, οι δε διατάξεις του Συντάγματος, που προαναφέρονται, και ιδιαίτερα οι τελευταίες, δεν αφορούν και τις εκτάσεις που, ως αγροτικές, υπόκεινται στην παραπάνω ρύθμιση, για τις οποίες, προέχει η αγροτική τους εκμετάλλευση για την προαγωγή της εθνικής οικονομίας, όταν μάλιστα το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της περιοχής αποζηϊ από αυτές (ΑΠ 1375/1989, ό.π.). Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 347 ΚΠολΔ, όπου ο νόμος θεωρεί αρκετή την πιθανολόγηση, όπως στην διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, το Δικαστήριο δεν έχει υποχρέωση να εφαρμόσει τις διατάξεις που ισχύουν για την αποδεικτική διαδικασία, τα αποδεικτικά μέσα και τη δύναμή τους, αλλά λαμβάνει υπόψη οποιαδήποτε μέσα κρίνει κατάλληλα για να σχηματιστεί πιθανότητα σχετικά με την αλήθεια των πραγματικών περιστατικών (Κεραμέως, Νίκα, Κονδύλη, ΕρμΚΠολΔ, τόμ.Α', έκδ.2000, υπ'άρθ.347, σελ.702, με τις εκεί παραπομπές στη Νομολογία ΑΠ 612/1990, ΕΕΝ 1991.185).

Το εκκαλόν Ελληνικό Δημόσιο, με τα διαλαμβανόμενα στον πέμπτο και στον έβδομο λόγο της κρινόμενης εφέσεώς του, οι οποίοι συνεχονται λόγω του περιεχομένου τους, παραπονεϊται κατά της εκκαλουμένης απόφασης, διότι από εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο έκρινε ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 19 παρ.1,2 του Ν.719/1977 και ότι οι εφεσίβλητοι έχουν καταστεί κύριοι των επίδικων εκτάσεων, καθώς βρίσκονται στη νομή τους προ της 1.1.1967, ενώ αν ορθά εκτιμούσε τις αποδείξεις θα έκρινε α) ότι το Ελληνικό Δημόσιο έχει καταστεί

κύριος ολόκληρης της εκτάσεως των 539.414,21 τ.μ., που απαλλοτριώθηκε δυνάμει της προαναφερόμενης απόφασης του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας Αττικής, β) ότι προ της απαλλοτριώσεως η επίδικη έκταση κατά το μεγαλύτερο μέρος της (506.962,93 τ.μ.) ήταν δημόσια δασική, επί της οποίας ισχύει το τεκμήριο κυριότητας του Ελληνικού Δημοσίου, ενώ κατά το υπόλοιπο τμήμα της δυνάμει των υπ' αριθ.116/1867 και 1151/1872 αποφάσεων του Εφετείου Αθηνών, την υπ' αριθ.698/1876 απόφαση του Εφετείου Ναυπλίου, όπως επικυρώθηκαν με την υπ' αριθ.110/1879 απόφαση του Αρείου Πάγου, με την οποία επιδικάστηκε η ευρύτερη περιοχή (πλην αυτής που αναφέρεται στο Ν.719/1977), στην οποία υπάγεται και η επίδικη έκταση, στο Ελληνικό Δημόσιο, άλλως δυνάμει της συνθήκης της Κωνσταντινούπολης, άλλως ως αδέσποτη, άλλως ως βοσκότοπος.

Από την επανεκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων των μαρτύρων, που εξετάστηκαν στο ακροατήριο του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου και περιέχονται στα ταυτάρια με την εκκαλουμένη πρακτικά συνεδρίασης, εκτιμώμενες (οι καταθέσεις) καθεμία χωριστά και σε συνδυασμό μεταξύ τους, ανάλογα με τον λόγο γνώσεως και το βαθμό αξιοπιστίας καθενός από αυτούς (μάρτυρες), από τις ομολογίες των διαδίκων (άρθρα 261, 352 παρ. 1 ΚΠολΔ) των εγγράφων που εκ νέου επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, μεταξύ των οποίων και η υπ' αριθ.7100/20.5.2011 ένορκη βεβαίωση ενώπιον της Συμβολαιογράφου Αθηνών, Θεοδώρας Κούτρα-Δανίλη, που επικαλείται και προσκομίζει το εκκαλόν, και η οποία λήφθηκε για την παρούσα δίκη χωρίς κλήση των αιτούντων, αλλά λαμβάνεται ελεύθερα υπόψη (άρθ.347 ΚΠολΔ), καθώς στην προκειμένη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων αρκεί η πιθανολόγηση (ΑΠ 739/1988, ΕΕΝ 1989.384), πιθανολογούνται τα ακόλουθα: Η πρώτη, δεύτερη και τρίτη των εφεσίβλητων-αιτούντων δυνάμει των υπ' αριθ.28.352/2008, 241/2006 και 19559/2001 πράξεων αποδοχής κληρονομίας της συμβολαιογράφου Κερατέας Μαρίας Μέγγουλη, νομίμως μεταγεγραμμένων, απέκτησαν α) κατά ποσοστό $\frac{1}{4}$ εξ αδιαιρέτου έκαστη από την εξ αδιαθέτου κληρονομία του αποβιώσαντος την 27.8.2000 πατέρα τους Δημητρίου Αγγελή του Γεωργίου και β) κατά ποσοστό $\frac{1}{8}$ εξ αδιαιρέτου έκαστη από την εξ αδιαθέτου κληρονομία της μεταποβιώσασας αδελφής τους Σταματίνας Αγγελή, 1) ένα αγρό, κείμενο στη θέση «ΒΡΑΓΟΝΙΖΕΣ» της

κτηματικής περιφέρειας του Δήμου Κερατέας Αττικής, έκτασης 4.390 τ.μ., που συνορεύει βόρεια με αγροτικό δρόμο, νότια με ιδιοκτησία κληρονόμων Δημ.Αγγελή, ανατολικά με ιδιοκτησία Γεωργίου Κ.Αγγελή και δυτικά με ιδιοκτησία κληρονόμων Σταύρου Αγγελή, όπως αυτό εμφανίζεται στο από 21.11.2000 τοπογραφικό διάγραμμα του μηχανικού Ηλία Μαγγανά, 2) ένα αγρό, κείμενο στη ίδια ως άνω θέση της ίδιας κτηματικής περιφέρειας, έκτασης 3.078 τ.μ., που συνορεύει βόρεια με ιδιοκτησία κληρονόμων Στ.Αγγελή και με ιδιωτικό δρόμο, νότια με ιδιοκτησία κληρονόμων Παναγιώτου, ανατολικά με ιδιοκτησία Σταύρου Αγγελή και δυτικά με ιδιοκτησία αγνώστου, όπως αυτό εμφανίζεται στο ίδιο ως άνω τοπογραφικό διάγραμμα, 3) ένα αγρό, κείμενο στην ίδια θέση, της ίδιας κτηματικής περιφέρειας, έκτασης 8.320 τ.μ., που συνορεύει βόρεια ιδιοκτησία κληρονόμων Ηλία Αγγελή και με βράχο, νότια με βραχώδες, ανατολικά με ιδιοκτησία κληρονόμων Ηλία Αγγελή και δυτικά με ιδιοκτησία κληρονόμων Σοφίας Αγγελή και με αγροτικό δρόμο, όπως αυτό εμφανίζεται στο ίδιο ως άνω τοπογραφικό διάγραμμα. Οι ως άνω αγροί είχαν περιέλθει στην ιδιοκτησία του δικαιοπαρόχου των αιτούντων δυνάμει του υπ' αριθ.20119/19.11.1962 συμβολαίου δωρεάς εν ζωή του συμβολαιογράφου Κερατέας Σπυρίδωνος Καβέτσου, νομίμως μεταγεγραμμένου. Η τέταρτη των εφεσίβλητων-αιτούντων απέκτησε α) δυνάμει της υπ' αριθ.6.253/1998 πράξεως αποδοχής κληρονομίας της συμβολαιογράφου Αθηνών Παναγιώτας Μιχαηλίδη Κοκκαλιάρη, νομίμως μεταγεγραμμένης, κατά ποσοστό 3/4 εξ αδιαιρέτου από την κληρονομία της αποβιώσασας την 16.6.1997 μητέρας της, την οποία κατέλειπε δυνάμει της υπ' αριθ.48.756/31.7.1996 δημόσιας διαθήκης, η οποία είχε συνταχθεί ενώπιον του συμβολαιογράφου Λαυρίου Δημητρίου Ανδρέου και δημοσιεύθηκε κατά την συνεδρίαση της 31.10.1997 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών και β) δυνάμει του υπ' αριθ.6.941/12.7.2000 συμβολαίου γονικής παροχής της συμβολαιογράφου Αθηνών Παναγιώτας Μιχαηλίδη – Κοκκαλιάρη, νομίμως μεταγεγραμμένου, κατά ποσοστό 1/4 εξ αδιαιρέτου, ένα αγρό, κείμενο στην ίδια ως άνω θέση, της ίδιας κτηματικής περιφέρειας, έκτασης 2.088 τ.μ., που συνορεύει βόρεια με ιδιοκτησία Ευαγγέλου Ρώμα, νότια με ιδιοκτησία αγνώστου, ανατολικά με ράχη και δυτικά με ιδιοκτησία Δημ.Βασιλείου. Ο ως άνω αγρός είχε περιέλθει στην

ιδιοκτησία της δικαιοπαρόχου μητέρα της αιτούσας δυνάμει του
 υπ'αριθ. 4.076/7.10.1941 συμβολαίου διανομής του συμβολαιογράφου
 Κερατέας Γρηγορίου Καβέτσου, νομίμως μεταγγεγραμμένων. Ο πέμπτος των
 εφεσβλήτων-αιτουμένων (α) δυνάμει του υπ'αριθ. 1084/1980 πωλητηρίου
 συμβολαίου της συμβολαιογράφου Κερατέας Βασιλικής Καμμά-Βογιατζή,
 νομίμως μεταγγεγραμμένου, απέκτησε ένα αγροτεμάχιο, κείμενο στην ίδια ως
 άνω θέση, της ίδιας ως άνω κτηματικής περιφέρειας, έκτασης 2.208,19 τ.μ.,
 που συνορεύει βόρεια με αγροτικό όριο, νότια με αγροτικό όριο,
 ανατολικά με ιδιοκτησία ανώστων και δυτικά με ιδιοκτησία ανώστων, όπως
 αυτό εμφανίζεται στο από Μαΐου 1980 τοπογραφικό διάγραμμα του μηχανικού
 Στέλιου Βίου και β) δυνάμει του υπ'αριθ. 1013/1980 πωλητηρίου συμβολαίου
 της ίδιας ως άνω συμβολαιογράφου Κερατέας, νομίμως μεταγγεγραμμένου,
 απέκτησε ένα αγροτεμάχιο, κείμενο στην ίδια ως άνω θέση, της ίδιας
 κτηματικής περιφέρειας, έκτασης 1.002,32 τ.μ., που συνορεύει βόρεια με
 αγροτικό όριο, νότια με αγροτικό όριο, ανατολικά με ιδιοκτησία ανώστων
 και δυτικά με ιδιοκτησία ανώστων, όπως αυτό εμφανίζεται στο ίδιο ως άνω
 τοπογραφικό διάγραμμα. Οι έκτος, έβδομος και όγδοος των εφεσβλήτων-
 αιτουμένων δυνάμει του υπ'αριθ. 1250/1980 πωλητηρίου συμβολαίου της
 συμβολαιογράφου Κερατέας Βασιλικής Καμμά-Βογιατζή, νομίμως
 μεταγγεγραμμένου, απέκτησαν κατά ποσοστό 1/3 έκαστος εξ αδιαίρετου, ένα
 αγρό, κείμενο στην ίδια ως άνω θέση, της ίδιας ως άνω κτηματικής
 περιφέρειας, έκτασης 14.296,20 τ.μ. και συνορεύει βόρεια με αγροτικό
 όριο, νότια εν μέρει με ιδιοκτησία ανώστων και εν μέρει με αγροτικό
 όριο, ανατολικά με ιδιοκτησία ανώστων και δυτικά με ιδιοκτησία
 ανώστων, όπως αυτό εμφανίζεται στο από Μαΐου 1980 τοπογραφικό

ιδιοκτησία αγνώστων και δυτικά με ιδιοκτησία αγνώστων, όπως αυτό εμφανίζεται στο από Αυγούστου 1980 τοπογραφικό διάγραμμα του μηχανικού Στέλιου Βίου. Ο ως άνω αγρός είχε περιέλθει στην ιδιοκτησία της δικαιοπαρόχου της εφεσίβλητης δυνάμει των υπ' αριθ. 5744, 5745 και 5746/1970 πωλητηρίων συμβολαίων του συμβολαιογράφου Κερατέας Ι. Ρώμα, νομίμως μεταγεγραμμένων. Ο δέκατος των εφεσίβλητων-αιτούντων δυνάμει της υπ' αριθ. 6349/2001 πράξεως αποδοχής κληρονομίας της συμβολαιογράφου Κερατέας Δαφνούλας Ιατρού-Ξούρα, νομίμως μεταγεγραμμένης, απέκτησε από την κληρονομία της αποβιώσασας την 28.2.1993 μητέρας του, Σοφίας χήρας Ιωάννη Πετρολιάγκη, το γένος Κωνσταντίνου και Μαρίας Αγγελή, την οποία κατέλειπε δυνάμει της υπ' αριθ. 2935/21.5.1992 δημόσιας διαθήκης, η οποία είχε συνταχθεί ενώπιον της ίδιας ως άνω συμβολαιογράφου και δημοσιεύθηκε κατά τη συνεδρίαση της 12.5.2000 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, δυνάμει του υπ' αριθ. 2398/12.5.2000 πρακτικού δημόσιας συνεδρίασής του, ένα αγρό, κείμενο στην ίδια ως άνω θέση, της ίδιας ως άνω κτηματικής περιφέρειας, έκτασης 5.124 τ.μ., που συνορεύει βόρεια με επί τεθλασμένης πλευράς με ιδιοκτησία Ιωάννη και Κωνσταντίνου Λιάγγη, νότια, επί τεθλασμένης πλευράς, με ιδιοκτησία Γ.Δ.Αγγελή, ανατολικά με αγροτικό δρόμο και δυτικά με ιδιοκτησία Στ.Αγγελή, όπως αυτό εμφανίζεται στο από Ιουλίου 2000 τοπογραφικό διάγραμμα του πολιτικού μηχανικού Παναγιώτη Παπαγιάννη. Οι ενδέκατη και δωδέκατη των εφεσίβλητων-αιτούντων δυνάμει της υπ' αρ. 5623/19.12.1988 πράξεως αποδοχής κληρονομίας της συμβολαιογράφου Κερατέας Μαρίας Μέγγουλη, νομίμως μεταγεγραμμένης, απέκτησαν κατά ποσοστό 1/3 εξ αδιαιρέτου έκαστη από την εξ αδιαθέτου κληρονομία της μητέρας τους, ένα αγρό, κείμενο στη ίδια ως άνω θέση, της ίδιας κτηματικής περιφέρειας, έκτασης 2.279 τ.μ., που συνορεύει βόρεια με ιδιοκτησία Κωνσταντίνου Τσαμαλή, νότια με ιδιοκτησία Δημητρίου και Ηλία Αγγελή, ανατολικά με ιδιοκτησία κληρονόμων Δημητρίου Παναγιώτου και δυτικά με ιδιοκτησία κληρονόμων Δημητρίου και Ηλία Αγγελή, όπως αυτό εμφανίζεται στο από Απριλίου 2006 τοπογραφικό διάγραμμα του μηχανικού Σταύρου Ρόζη. Ο ως άνω αγρός είχε περιέλθει στην ιδιοκτησία της δικαιοπαρόχου των εφεσίβλητων δυνάμει της υπ' αριθ. 25530/10.8.1981 δημόσιας διαθήκης του αποβιώσαντος συζύγου της Γεωργίου Αγγελή, νομίμως δημοσιευμένης. Ο

δέκατος τρίτος των εφεσίβλητων-αιτούντων, δυνάμει άτυπης δωρεάς από τους Κωνσταντίνο Τούντα του Νικολάου και Σπυρίδωνα Τούντα του Νικολάου, απέκτησε το έτος 1979, ένα αγρό, κείμενο στην ίδια ως άνω θέση, της ίδιας ως άνω κτηματικής περιφέρειας, έκτασης 2.500 τ.μ. και συνορεύει βόρεια Στ.Αγγελή, νότια με ιδιοκτησία χήρας Κ.Τσαμαλή, ανατολικά με ρέμα και δυτικά με ιδιοκτησία κληρονόμων Παν.Παναγιώτου, όπως αυτό εμφανίζεται στο από Φεβρουαρίου 2008 τοπογραφικό διάγραμμα του μηχανικού Σταύρου Ρόζη. Με τις υπ' αριθ.9357/2001 και 4759/2002 αποφάσεις του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, ο ως άνω εφεσίβλητος έχει αναγνωριστεί κύριος του επίδικου αγρού. Ο δέκατος τέταρτος των εφεσίβλητων-αιτούντων δυνάμει της από 9.8.1956 ιδιόγραφης διαθήκης, του αποβιώσαντος την 11.1.1957 πατέρα του Δημητρίου Κ.Αγγελή, η οποία δημοσιεύθηκε και κυρήχθηκε κυρία με τα υπ' αριθ.2359/3.4.1957 πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του Πρωτοδικείου Αθηνών, απέκτησε από την κληρονομία του ως άνω αποβιώσαντος, α) ένα αγρό, κείμενο στην ίδια ως άνω θέση, της ίδιας κτηματικής περιφέρειας, έκτασης 3.800τ.μ., που συνορεύει βόρεια με ιδιοκτησία Σταματίου και Αικατερίνης Αγγελή, Σταματίας Τούντα, Ελ.Μπαλά, Αναστασίας Κάρλου και κληρονόμων Δημ.Αγγελή, νότια με ιδιοκτησία Σταματίου και Γεωργίου Αγγελή, ανατολικά με αγροτικό δρόμο και δυτικά με ιδιοκτησία αγνώστων, όπως αυτό εμφανίζεται στο από Ιουνίου 2008 τοπογραφικό διάγραμμα της τοπογράφου μηχανικού Αικατερίνης Σεπετά και β) ένα αγρό, κείμενο στην ίδια ως άνω θέση, της ίδιας κτηματικής περιφέρειας, έκτασης 10.000τ.μ., που συνορεύει βορειοδυτικά με δρόμο και νότια, ανατολικά και βόρεια με ιδιοκτησία αγνώστων, όπως αυτό εμφανίζεται στο ίδιο ως άνω τοπογραφικό διάγραμμα. Η δέκατη πέμπτη των εφεσίβλητων-αιτούντων δυνάμει του υπ' αριθ. 9282/1979 συμβολαίου δωρεάς της συμβολαιογράφου Λαυρίου Ειρήνης Κυριαζή-Γιοβάνοβιτς, νομίμως μεταγεγραμμένου, απέκτησε α) ένα αγρό, κείμενο στην ίδια ως άνω θέση, της ίδιας κτηματικής περιφέρειας, έκτασης 1.980τ.μ., που συνορεύει βόρεια με ιδιοκτησία Σ.Αγγελή, νότια με ρέμα (αγροτικό δρόμο), ανατολικά με ιδιοκτησία Σταύρου Αγγελή και δυτικά με ιδιοκτησία Σταύρου Αγγελή, όπως αυτό εμφανίζεται στο από Νοεμβρίου 1980 τοπογραφικό διάγραμμα του τοπογράφου μηχανικού Δημητρίου Γιάννη και β) ένα αγρό, κείμενο στην ίδια ως άνω θέση, της ίδιας κτηματικής περιφέρειας,

έκτασης 1.617,69τ.μ., που συνορεύει βόρεια με ιδιοκτησία Ηλ.Παναγιώτου, νότια με ιδιοκτησία Ιωάννη Λιάγκη, ανατολικά με ιδιοκτησία Σταύρου Αγγελή και δυτικά με ιδιοκτησία Ηλ.Αγγελή, όπως αυτό εμφανίζεται στο ίδιο ως άνω τοπογραφικό διάγραμμα. Οι ως άνω αγροί είχαν περιέλθει στην ιδιοκτησία της δικαιοπαρόχου μητέρας της εφεσίβλητης δυνάμει εξ αδιαθέτου κληρονομίας του αποβιώσαντος το έτος 1925 πατέρα της Κωνσταντίνου Γ.Αγγελή και δυνάμει προφορικής και άτυπης διανομής με τον συγκληρονόμο Γεώργιο Κ.Αγγελή. Οι δέκατη έκτη, δέκατη έβδομη και δέκατη όγδοη των εφεσίβλητων-αιτούντων δυνάμει της υπ'αρ.445/14.11.1996 πράξεως αποδοχής κληρονομίας της συμβολαιογράφου Λαυρίου Δαφνούλας Ιατρού-Ξούρα, νομίμως μεταγεγραμμένης, απέκτησαν κατά ποσοστό 1/3 εξ αδιαίρετου έκαστη από την εξ αδιαθέτου κληρονομία του αποβιώσαντος την 23.2.1977 Κωνσταντίνου Τσαμαλή του Γεωργίου, ένα αγρό, κείμενο στη ίδια ως άνω θέση, της ίδιας κτηματικής περιφέρειας, έκτασης 4.468,10 τ.μ., που συνορεύει βόρεια με ιδιοκτησία Νικολάου Τούντα, νότια με ιδιοκτησία Παν.Παναγιώτου, ανατολικά με ρέμα και δυτικά με ιδιοκτησία Παν.Παναγιώτου, όπως αυτό εμφανίζεται στο από Φεβρουαρίου 2008 τοπογραφικό διάγραμμα του μηχανικού Σταύρου Ρόζη. Ο ως άνω αγρός είχε περιέλθει στην ιδιοκτησία του δικαιοπαρόχου των εφεσίβλητων δυνάμει των υπ'αριθ.12059/1956 και 13718/1958 δημοσίων διαθηκών, της Αικατερίνης συζ.Γεωργίου Τσαμαλή (μητέρας του δικαιοπαρόχου Κωνσταντίνου Τσαμαλή), που είχαν συνταχθεί ενώπιον του Συμβολαιογράφου Κερατέας Σπυριδωνος Καβέτσου, και δημοσιεύθηκαν με τα υπ'αριθ.1984/2.8.1979 και 1985/2.8.1979 πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, αντίστοιχα. Στην απώτερη δικαιοπάροχο των εφεσιβλήτων ο επίδικος αγρός είχε περιέλθει δυνάμει εξ αδιαθέτου κληρονομίας του αποβιώσαντος το έτος 1908 πατέρα της Ιωάννη Αγγελή. Ο δέκατος ένατος των εφεσίβλητων-αιτούντων, δυνάμει άτυπης δωρεάς από τους Κωνσταντίνο Τούντα του Νικολάου, Σπυριδωνα Τούντα του Νικολάου και Χριστόφορο Τούντα του Νικολάου, απέκτησε το έτος 1979, ένα αγρό, κείμενο στην ίδια ως άνω θέση, της ίδιας ως άνω κτηματικής περιφέρειας, έκτασης 3.000 τ.μ., που συνορεύει βόρεια με βουνό, νότια με δρόμο και με ιδιοκτησία κληρονόμων Στ.Αγγελή, ανατολικά με ιδιοκτησία Γεωργίου Αγγελή και δυτικά με ιδιοκτησία Ασπ.Σ.Μωραΐτη, όπως αυτό εμφανίζεται στο από

Ιουνίου 2008 τοπογραφικό διάγραμμα της τοπογράφου μηχανικού Αικατερίνης Σεπετά. Με την υπ' αριθ. 9357/2001 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, ο ως άνω εφεσίβλητος έχει αναγνωριστεί κύριος του επίδικου αγρού. Οι εικοστός και εικοστός πρώτος των εφεσίβλητων-αιτούντων δυνάμει της υπ' αρ. 25573/13.8.1981 πράξεως αποδοχής κληρονομίας του συμβολαιογράφου Λαυρίου Δημητρίου Ανδρέου, νομίμως μεταγεγραμμένης, απέκτησαν κατά ποσοστό 1/2 εξ αδιαίρετου έκαστος από την εξ αδιαθέτου κληρονομία του αποβιώσαντος την 21.9.1966 πατέρα τους Δημητρίου Προκόβα του Αθανασίου, ένα αγρό, κείμενο στη ίδια ως άνω θέση, της ίδιας κτηματικής περιφέρειας, έκτασης 3.290,80 τ.μ., που συνορεύει βόρεια με ιδιοκτησία κληρονόμων Σταματίου Αγγελή, νότια με ιδιοκτησία κληρονόμων Π. Παναγιώτου, ανατολικά με ιδιοκτησία Δημητρίου Κ. Αγγελή και δυτικά με βράχο (σήμερα ιδιωτικό δρόμο), όπως αυτό εμφανίζεται στο από Απριλίου 1992 τοπογραφικό διάγραμμα του μηχανικού Δημητρίου Προκόβα. Ο ως άνω αγρός είχε περιέλθει στην ιδιοκτησία του δικαιοπαρόχου των εφεσίβλητων δυνάμει του υπ' αριθ. 1867/1937 συμβολαίου αγοράς του συμβολαιογράφου Κερατέας Σπυριδωνος Καβέτσου, νομίμως μεταγεγραμμένου. Οι εικοστός δεύτερος, εικοστός τρίτος και εικοστή τέταρτη των εφεσίβλητων-αιτούντων δυνάμει της υπ' αριθ. 825/28.1.2009 πράξεως αποδοχής κληρονομίας της συμβολαιογράφου Λαυρίου Ελένης Μαγιοπούλου, νομίμως μεταγεγραμμένης, απέκτησαν από την εξ αδιαθέτου κληρονομία του αποβιώσαντος την 25.9.2005 Γεωργίου Βασιλείου του Χρήστου, ένα αγρό, κείμενο στη ίδια ως άνω θέση, της ίδιας κτηματικής περιφέρειας, έκτασης 15.175 τ.μ., που συνορεύει βόρεια με ιδιοκτησία Παπανικολάου, νότια και δυτικά με ρέμα και ανατολικά με βουνό, όπως αυτό εμφανίζεται στο από Ιουνίου 1980 τοπογραφικό διάγραμμα του μηχανικού Αντωνίου Γ. Παναγόπουλου και στο από Ιουνίου 2005 τοπογραφικό διάγραμμα του μηχανικού Ηλία Μαγγανά. Ο ως άνω αγρός είχε περιέλθει στην ιδιοκτησία του δικαιοπαρόχου των εφεσίβλητων δυνάμει της υπ' αριθ. 11048/9.12.1954 δημόσιας διαθήκης, του πατέρα του Χρήστου Βασιλείου του Δημητρίου, που είχε συνταχθεί ενώπιον του Συμβολαιογράφου Λαυρίου Γρηγορίου Καβέτσου, και δημοσιεύθηκε νόμιμα. Ο εικοστός τρίτος των εφεσίβλητων-αιτούντων δυνάμει της υπ' αριθ. 16866/14.1.1998 πράξεως αποδοχής κληρονομίας της συμβολαιογράφου Κερατέας Μαρίας Μέγγουλη,

νομίμως μεταγεγραμμένης, απέκτησε α) κατά ποσοστό $\frac{3}{4}$ εξ αδιαιρέτου από την εξ αδιαθέτου κληρονομία της αποβιώσασας την 22.6.1948 μητέρας του Ευγενίας συζ.Κωνσταντίνου Μέγγουλη, το γένος Αλεξίου Αλεξίου και β) κατά ποσοστό $\frac{1}{4}$ εξ αδιαιρέτου από την εξ αδιαθέτου κληρονομία του αποβιώσαντος στις 21.6.1960 πατέρα του Κωνσταντίνου Μέγγουλη του Δημητρίου, ένα αγρό, κείμενο στη ίδια ως άνω θέση, της ίδιας κτηματικής περιφέρειας, έκτασης 15.000τ.μ., που συνορεύει βόρεια με ιδιοκτησία αγνώστου και βράχο, νότια με αγροτικό δρόμο και με ιδιοκτησία κληρονόμων Κων.Π.Ζαρολιάγκη, ανατολικά με ιδιοκτησία Ιωάννη Αδάμη και δυτικά με αγροτικό δρόμο. όπως αυτό εμφανίζεται στο από Ιουνίου 2008 τοπογραφικό διάγραμμα της τοπογράφου μηχανικού Αικατερίνης Σεπετά. Ο ως άνω αγρός είχε περιέλθει στην ιδιοκτησία της δικαιοπαρόχου (μητέρας) του εφεσίβλητου μετά από διανομή μετά των συγκληρονόμων της, δυνάμει του από 29.8.1935 ιδιωτικού εγγράφου διανομής. Η εικοστή έκτη των εφεσίβλητων-αιτούντων δυνάμει του υπ' αριθ. 18490/13.11.1978 συμβολαίου δωρεάς του συμβολαιογράφου Λαυρίου Δημητρίου Ανδρέου, νομίμως μεταγεγραμμένου, απέκτησε ένα αγροτεμάχιο, κείμενο στην ίδια ως άνω θέση, της ίδιας ως άνω κτηματικής περιφέρειας, έκτασης 6.447 τ.μ. και συνορεύει βόρεια με ιδιοκτησία Σταματίου Αγγελή, νότια με ιδιοκτησία Ιωάννη Ζαρολιάγκη, ανατολικά με ιδιοκτησία Δημητρίου Αγγελή και δυτικά με ιδιοκτησία Σταματίου Αγγελή, όπως αυτό εμφανίζεται στο από Απριλίου 1997 τοπογραφικό διάγραμμα του αγρονόμου τοπογράφου μηχανικού Αντώνη Δασκαλαντωνάκη. Ο ως άνω αγρός είχε περιέλθει στην ιδιοκτησία της δικαιοπαρόχου (μητέρας) της εφεσίβλητης από την εξ αδιαθέτου κληρονομία του πατέρα της και κατόπιν άτυπης διανομής, που έλαβε χώρα το 1930, με τον συγκληρονόμο αδελφό της Γεώργιο Αγγελή. Οι εικοστός έβδομος, εικοστή όγδοη, εικοστή ένατη, τριακοστή, τριακοστός πρώτος, τριακοστή δεύτερη, τριακοστός τρίτος και τριακοστός τέταρτος των εφεσίβλητων-αιτούντων, δυνάμει της υπ' αριθ.7243/17.11.1946 δημόσιας διαθήκης του Ευάγγελου Ρώμα, η οποία συντάχθηκε ενώπιον του Συμβολαιογράφου Λαυρίου Σπυρίδωνος Καβέτσου, νομίμως δημοσιευμένης, απέκτησαν ένα αγρό, κείμενο στη ίδια ως άνω θέση, της ίδιας κτηματικής περιφέρειας, έκτασης 6.000 τ.μ. και συνορεύει βόρεια, νότια και δυτικά με ιδιοκτησίες αγνώστων και ανατολικά με ιδιοκτησίες Λιάγκη και Κουρή, όπως αυτό

εμφαίνεται στο από Ιουνίου 2008 τοπογραφικό διάγραμμα της τοπογράφου μηχανικού Αικατερίνης Σεπέτα. Με την ως άνω διαθήκη αρχικά είχαν εγκατασταθεί ως κληρονόμοι οι Κωνσταντίνος Ρώμας του Ευαγγέλου, Δημήτριος Ρώμας του Ευαγγέλου, Παναγιώτης Ρώμας του Ευαγγέλου και Αναστάσιος Ρώμας του Ευαγγέλου. Από τους ως άνω κληρονόμους απεβίωσαν α) ο Κωνσταντίνος Ρώμας και κατέλειπε ως κληρονόμους του τον Ευάγγελο Ρώμα και την Μαρία Ρώμα-Μεγαγιάννη και β) ο Δημήτριος Ρώμας και κατέλειπε ως κληρονόμους του τη σύζυγό του Άννα και τα τέκνα του Ευάγγελο Ρώμα, Παρασκευή Ρώμα-Δρίτσα και Μαρία Ρώμα-Γαλανίδη. Οι τριακοστή πέμπτη, τριακοστή έκτη και τριακοστή έβδομη των εφεσιβλήτων-αιτούντων, δυνάμει του υπ' αριθ. 14567/5.4.1977 συμβολαίου εξωδίκου διανομής κληρονομικής περιουσίας του συμβολαιογράφου Λαυρίου Δημητρίου Ανδρέου, νομίμως μεταγεγραμμένου και με το οποίο διανεμήθηκε η κληρονομιαία περιουσία από την εξ αδιαθέτου κληρονομία του αποβιώσαντος το έτος 1967 πατέρα τους Ηλία Αγγελή του Δημητρίου, απέκτησαν α) ένα αγρό, κειμένου στην ίδια ως άνω θέση, της ίδιας κτηματικής περιφέρειας, έκτασης 2.000 τ.μ., που συνορεύει βόρεια με ιδιοκτησία κληρονόμων Ιωάννου Αγγελή, νότια με ιδιοκτησία Γεωργίου Κων.Αγγελή, ανατολικά με ιδιοκτησία των ως άνω αιτούντων και με ιδιοκτησία κληρονόμων Παναγιώτου και δυτικά με ιδιοκτησία Γεωργίου Κων.Αγγελή, όπως αυτό εμφανίζεται στο από Ιουνίου 2008 τοπογραφικό διάγραμμα της τοπογράφου μηχανικού Αικατερίνης Σεπέτα, β) ένα αγρό, κείμενο στη ίδια ως άνω θέση, της ίδιας κτηματικής περιφέρειας, έκτασης 9.480τ.μ., που συνορεύει βόρεια με ιδιοκτησία κληρονόμων Δημητρίου Αγγελή, νότια με ιδιοκτησία Σταματίου Τούντα, ανατολικά με ιδιοκτησία κληρονόμων Δημ.Ρώμα και δυτικά με ιδιοκτησία Δημητρίου Γ. Αγγελή, όπως αυτό εμφανίζεται στο από Ιουλίου 1998 τοπογραφικό διάγραμμα του τοπογράφου Παναγιώτη Δόση και γ) ένα αγρό, κείμενο στη ίδια ως άνω θέση, της ίδιας κτηματικής περιφέρειας, έκτασης 3.840τ.μ., που συνορεύει βόρεια με ιδιοκτησία κληρονόμων Παναγιώτου, νότια με ιδιοκτησία Ιωάννη Σπ.Λιάγκη, ανατολικά με ιδιοκτησία Ιωάννη Κων.Πετρολιάγκη και δυτικά με τον αγρό υπό στοιχείο (α) των ως άνω αιτούντων, όπως αυτό εμφανίζεται στο από Ιουλίου 1998 τοπογραφικό διάγραμμα του ιδίου ως άνω τοπογράφου. Στον δικαιούχο (πατέρα) των εφεσιβλήτων οι ως άνω αγροί περιήλθαν α)

δυνάμει του υπ' αριθ. 5214/27.1.1954 οριστικού παραχωρητηρίου του Δασαρχείου Λαυρίου-Υπουργείου Γεωργίας, β) δυνάμει των υπ' αριθ. 853/23.11.1954 και 14013/2.10.1958 συμβολαίων αγοράς του Συμβολαιογράφου Κερατέας Σπυρίδωνος Καβέτσου, νομίμως μεταγεγραμμένων, και γ) δυνάμει του υπ' αριθ. 2146/18.9.1923 συμβολαίου διανομής του συμβολαιογράφου Λαυρίου Διονυσίου Ραζή, νομίμως μεταγεγραμμένου. Ο τριακοστός όγδοος των εφεσιβλήτων Σταμάτιος Αγγελής (και αρχικώς κυρίως παρεμβαίνων) δυνάμει του υπ' αριθ. 15.153/15.6.1977 δωρητηρίου συμβολαίου του συμβολαιογράφου Κερατέας Δημητρίου Ανδρέου, νομίμως μεταγεγραμμένου, απέκτησε ένα αγρό, κείμενο στη ίδια ως άνω θέση, της ίδιας κτηματικής περιφέρειας, έκτασης 13.000 τ.μ., ο οποίος τέμνεται από αγροτικό δρόμο σε δύο άνισα τμήματα εκ των οποίων το πρώτο τμήμα έχει έκταση 4.650 τ.μ. και συνορεύει βόρεια με ιδιοκτησία Ιωάννη Αργύρη, νότια με ιδιοκτησία αγνώστου και με ιδιοκτησία Ιωάννη Ζαρολιάγκη, ανατολικά με ιδιοκτησία Γ. Πετρολιάγκη και δυτικά με αγροτικό δρόμο και το δεύτερο τμήμα έχει έκταση 8.350 τ.μ. και συνορεύει βόρεια με ιδιοκτησία Γεωργίου Αγγελή, νότια με ιδιοκτησία κληρονόμων Σοφίας Πετρολιάγκη, ανατολικά με αγροτικό δρόμο και δυτικά με ιδιοκτησία κληρονόμων Π. Παπανικολάου, όπως αυτά εμφανίζονται στο από 12.10.2000 τοπογραφικό διάγραμμα του πολιτικού μηχανικού Ηλία Μαγγανά. Στον δικαιοπάροχο (πατέρα) του εφεσίβλητου ο ως άνω αγρός περιήλθε δυνάμει της υπ' αριθ. 375/6.3.1928 δημόσιας διαθήκης του αποβιώσαντος το έτος 1933 Γεωργίου Αγγελή του Σωτηρίου, η οποία συντάχθηκε ενώπιον του Συμβολαιογράφου Κερατέας Παναγιώτη Κουσουλάκου, νομίμως δημοσιευμένης. Περαιτέρω, πιθανολογήθηκε ότι όλα τα επίδικα ακίνητα, τα κατείχαν και νεμόταν πριν από την 1.1.1967 έως τη μεταβίβασή τους στους εφεσίβλητους-αιτούντες οι δικαιοπάροχοί τους, συνεχώς και αδιαλείπτως, ασκώντας όλες τις διακατοχικές πράξεις, που προσιδιάζουν στη φύση και στον προορισμό τους, επιβλέποντάς τα συνεχώς. Επίσης, πιθανολογήθηκε ότι από το έτος κάθε προαναφερόμενης μεταβίβασης, οι εφεσίβλητοι-αιτούντες ασκούν σε κάθε επίδικο ακίνητο τις αρμόζουσες στη φύση και τον προορισμό του πράξεις νομής και κατοχής. Ειδικότερα, οριοθέτησαν τα ακίνητά τους με βραγούς και λιθοροπές, τα φύτεψαν και τα καλλιέργησαν (μάλιστα όπως καταθέτει ο πρώτος μάρτυρας των εφεσιβλήτων-αιτούντων

ενώπιον του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου, μέχρι το έτος 1980 ήταν καλλιεργημένα με κριθάρι και βρώμη), τα ποτίζουν, τα καθαρίζουν και τα επιβλέπουν, με την πεποίθηση ότι είναι κύριοι των ακινήτων τους, ενώ δεν πιθανολογήθηκε νομή των επίδικων ακινήτων από το εκκαλόν Ελληνικό Δημόσιο, το οποίο άλλωστε προέβη στην απαλλοτρίωση της επίδικης έκτασης, στην οποία πιθανολογείται ότι περιλαμβάνονται τα επίδικα ακίνητα, προκειμένου να εκτελεστεί το προαναφερόμενο έργο από την καθ' ης αίτηση-εφεσίβλητη Κοινοπραξία. Επιπλέον, πιθανολογήθηκε ότι το καθένα από τα επίδικα ακίνητα έχει έκταση μικρότερη των 100 στρεμμάτων, δεν καλύπτεται από πευκοδάσος, δεδομένου ότι όλα καλλιεργούνται και βρίσκονται εντός των ορίων του Δήμου Κερατέας και της αγροτικής κοιλάδας Θορικού. Δεδομένου, δε, ότι πιθανολογήθηκε ότι τα επίδικα ακίνητα βρίσκονται στην κατοχή ιδιώτη (δικαιοπαρόχων των αιτούντων) πριν από την 1.1.1967, τεκμαίρεται ότι ανήκουν στην κυριότητα του κατόχου τους κατά τα αναλυτικώς αναφερόμενα στην υπό στοιχείο (VII) νομική σκέψη της παρούσας, σύμφωνα με τη ρητή διάταξη του άρθρου 19 του Ν.719/1977. Ως εκ τούτων πιθανολογείται ότι όλοι οι αιτούντες, κατά το χρόνο κτήσης των επίδικων ακινήτων τους, απέκτησαν από δικαιοπάροχο, ο οποίος είχε καταστεί κύριος του επιδίκου κατά τα ανωτέρω αναφερόμενα. Για τα ανωτέρω καταθέτει μετά λόγου γνώσεως και ο δεύτερος μάρτυρας των εφεσιβλήτων-αιτούντων Σταύρος Ιατρού, η κατάθεση του οποίου περιλαμβάνεται στα προσκομιζόμενα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του Ειρηνοδικείου Λαυρίου, ο οποίος γνωρίζει όλους τους αιτούντες-ιδιοκτήτες, που είναι γηγενείς ιδιοκτήτες των επίδικων εκτάσεων, οι οποίες είναι γεωργικές και οι περισσότερες έχουν χρήση χορτολιβαδική. Αντιθέτως, δεν πιθανολογήθηκε ότι τα επίδικα ακίνητα βρίσκονται σε εκτάσεις καλυμμένες από πευκοδάσος, τις οποίες ρητά η υπ' αριθ.1151/1872 απόφαση του Εφετείου Αθηνών, οι υπ' αριθ.116/1868 και 698/1876 αποφάσεις του Εφετείου Ναυπλίου και η υπ' αριθ.110/1878 απόφαση του Αρείου Πάγου, εξαιρούν από την διάταξη του άρθρου 19 του ως άνω νόμου, ούτε πιθανολογήθηκε ότι τα επίδικα ακίνητα βρίσκονται εντός δημόσιας δασικής περιοχής, η οποία άλλωστε, όπως ρητά κατέθεσε μετά λόγου γνώσεως ο ίδιος ο μάρτυρας του εκκαλούντος Ελληνικού Δημοσίου, δασολόγος στο Δασαρχείο Μεγάρων, ενώπιον του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου, δεν έχει

οριοθετηθεί ακόμα από το Δασαρχείο, δεν έχει συνταχθεί πρωτόκολλο εγκατάστασης, δεν έχουν δημιουργηθεί κτιστά ορόσημα και η πράξη χαρακτηρισμού της έκτασης ως δασικής, μέχρι τη συζήτηση της κρινόμενης αίτησης, δεν είχε τελεσιδικήσει. Ο ίδιος μάρτυρας καταθέτει ότι με την υπ' αριθ. 3910/2007 πράξη χαρακτηρισμού της απαλλοτριωτέας έκτασης των 539 στρεμμάτων, χαρακτηρίστηκε ως αγροτική έκταση 140 στρεμμάτων, ως χορτολιβαδική έκταση 155,96 στρεμμάτων και ως δασική ένα τρίτο τμήμα, ότι τα τρία αυτά τμήματα είναι περίπου ισοδύναμα, αλλά δεν γνωρίζει ποιο από όλα τα τμήματα απαλλοτριώθηκε. Ως εκ τούτων δεν πιθανολογείται α) ότι το Ελληνικό Δημόσιο έχει καταστεί κύριος ολόκληρης της εκτάσεως των 539.414,21 τ.μ., που απαλλοτριώθηκε δυνάμει της προαναφερόμενης απόφασης του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας Αττικής, β) ότι προ της απαλλοτριώσεως η επίδικη έκταση κατά το μεγαλύτερο μέρος της (506.962,93 τ.μ.) ήταν δημόσια δασική, επί της οποίας ισχύει το τεκμήριο κυριότητας του Ελληνικού Δημοσίου, ενώ κατά το υπόλοιπο τμήμα της δυνάμει των υπ' αριθ. 116/1867 και 1151/1872 αποφάσεων του Εφετείου Αθηνών, την υπ' αριθ. 698/1876 απόφαση του Εφετείου Ναυπλίου, όπως επικυρώθηκαν με την υπ' αριθ. 110/1879 απόφαση του Αρείου Πάγου, με την οποία επιδικάστηκε η ευρύτερη περιοχή (πλην αυτής που αναφέρεται στο Ν. 719/1977), στην οποία υπάγεται και η επίδικη έκταση, στο Ελληνικό Δημόσιο, άλλως δυνάμει της συνθήκης της Κωνσταντινούπολης, άλλως ως αδέσποτη, άλλως ως βοσκότοπος. Παρά δε τα ανωτέρω, την 10.12.2010 η εφεσίβλητη Κοινοπραξία, η οποία αποτελείται από τις προαναφερόμενες εφεσίβλητες εταιρείες, ενεργώντας δια των προστηθέντων υπαλλήλων της, εισήλθε με μηχανήματα (εκσκαφείς κλπ) στα επίδικα ακίνητα, προκειμένου να αρχίσουν οι εργασίες εκτέλεσης του έργου, παρά τις αντιρρήσεις των εφεσιβλήτων-αιτούντων και παρέμειναν σε αυτά μέχρι το χρόνο συζήτησης της κρινόμενης αιτήσεως (και εξακολουθούν να παραμένουν μέχρι και κατά το χρόνο συζητήσεως της κρινόμενης έφεσης), διαταράσσοντας κατ' αυτό τον τρόπο τη νομή των εφεσιβλήτων επί των επιδίκων ακινήτων. Τέλος, πιθανολογείται ότι η παραπάνω διατάραξη της νομής των εφεσιβλήτων - αιτούντων, η οποία περιλαμβάνει την παρεμπόδισή τους στην άσκηση της φυσικής εξουσίας επί των επιδίκων, ενέχει την έννοια του κατεπείγοντος και του άμεσου κινδύνου. Συνεπώς το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, το οποίο με την

εκκαλούμενη απόφασή του απέρριψε την κύρια παρέμβαση του Ελληνικού Δημοσίου και την πρόσθετη παρέμβαση του Ε.Σ.Δ.Κ.Ν.Α. και έκανε δεκτή την αίτηση και την κύρια παρέμβαση του Σταμάτιου Αγγελή και διέταξε την απαγόρευση της διατάραξης της νομής τους με τα ορισθέντα ασφαλιστικά μέτρα, έστω και με συνοπτικότερη αιτιολογία, ορθά εκτίμησε τις αποδείξεις, τα δε αντίθετα υποστηριζόμενα από το εκκαλόν Ελληνικό Δημόσιο με τους πέμπτο και έβδομο λόγους έφεσης κρίνονται απορριπτέα ως κατ'ουσίαν αβάσιμα.

(VIII) Κατά το άρθρο 2 ΚΠολΔ τα πολιτικά Δικαστήρια απαγορεύεται να επεμβαίνουν σε διοικητικές διαφορές ή υποθέσεις που υπάγονται στα διοικητικά δικαστήρια ή αρχές, όπως επίσης απαγορεύεται τα διοικητικά Δικαστήρια ή αρχές να επεμβαίνουν σε διαφορές ή υποθέσεις του ιδιωτικού δικαίου και επιτρέπεται μόνον η εξέταση των ζητημάτων που ανακύπτουν παρεμπιπτόντως. Τα τακτικά πολιτικά Δικαστήρια, όταν κρίνουν τις υπαγόμενες σε αυτά κατά το άρθρο 1 ΚΠολΔ ιδιωτικές διαφορές μπορούν να εξετάσουν παρεμπιπτόντως το κύρος και τη νομιμότητα των πράξεων της διοικήσεως, εφόσον τούτο δεν έχει αποκλεισθεί από το νόμο και δεν έχει εκδοθεί περί του κύρους αυτών απόφαση του Συμβουλίου Επικρατείας, η οποία και δεσμεύει τα πολιτικά Δικαστήρια. Τα τελευταία περιορίζονται να ερευνήσουν, εάν τα όργανα της διοικήσεως ενήργησαν κατά τους διαγραφόμενους από το νόμο όρους και τύπους, μέσα στα πλαίσια της εξουσίας τους, χωρίς να μπορούν να ελέγξουν και την ουσιαστική κρίση αυτών, ως προς την ύπαρξη ή μη των πραγματικών προϋποθέσεων, ενώ δεν έχουν δικαιοδοσία να ακυρώσουν ή να αναγνωρίσουν την ακυρότητα της διοικητικής αυτής πράξης. Έλεγχο, δε, νομιμότητας της διοικητικής πράξης συνιστά και η εξέταση της καθ' υπέρβαση εξουσίας εκδόσεως και της αντισυνταγματικότητας της διοικητικής πράξης, καθώς και η εξέταση της ύπαρξης ή μη αιτιολογίας, όταν επιβάλλεται ειδικώς από το νόμο ή από τη φύση της υποθέσεως. Ο παρεμπιπτόντων έλεγχος δεν αποκλείεται, όταν η υπό κρίση διοικητική πράξη κατέστη απρόσβλητη, επειδή έχει παρέλθει άπρακτη η προθεσμία για την προσφυγή ή την αίτηση ακύρωσης ενώπιον του εκάστοτε αρμόδιου Δικαστηρίου (ΑΠ 1709/2010, ΑΠ 1459/2004, ΑΠ 127/2002).

IX. Σύμφωνα με το άρθρο 692 ΚΠολΔ το Δικαστήριο μπορεί να διατάξει άλλα από τα ζητούμενα ασφαλιστικά μέτρα, αποδεσμευόμενο από το σύστημα της διαθέσεως, επιλέγοντας κάθε φορά τα καταλληλότερα, έπειτα από συνεκτίμηση του συμφέροντος όλων των διαδίκων, περιοριζόμενο όμως μέσα στον κύκλο των ασφαλιστικών μέτρων που αντιστοιχούν στο είδος της ζητούμενης προσωρινής δικαστικής προστασίας. Σε κάθε δε περίπτωση δεν πρέπει να θίγονται συνταγματικές ελευθερίες και νόμιμα δικαιώματα του αντιδίκου, ούτε να υπάρχει υπέρβαση εξουσίας, διατάσσοντας ασφαλιστικό μέτρο το οποίο δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα των πολιτικών Δικαστηρίων (Κεραμέως, Νίκα, Κονδύλη, ΕρμΚΠολΔ, τόμ.Α', έκδ.2000, υπ'άρθ.692, σελ.1354). Η απόφαση που διατάσσει τα ασφαλιστικά μέτρα πρέπει να ορίζει: το ασφαλιστικό μέτρο και το δικαίωμα, στην εξασφάλιση ή διατήρηση του οποίου αποβλέπει αυτό ή την κατάσταση, που ρυθμίζεται με αυτό (άρθρο 694παρ.3 ΚΠολΔ). Πιο συγκεκριμένα το Δικαστήριο έχει δικαίωμα να επιτρέψει ή να απαγορεύσει πράξεις νομής ή κατοχής ή να επιδικάσει τη νομή σε κάποιον από τους διαδίκους με παροχή ή όχι εγγυήσεως ή να επιδικάσει αντί της νομής που ζητείται, την κατοχή. Επίσης, μπορεί η απόφαση κατόπιν αιτήσεως ή αυτεπαγγέλτως να υποχρεώσει τον αιτούντα σε εγγυοδοσία για ζημιές και έξοδα από τη λήψη του ασφαλιστικού μέτρου (άρθρο 734παρ.2 ΚΠολΔ). Επιπλέον, η απόφαση που δέχεται την αίτηση διαταράξεως της νομής ή οιονεί νομής και υποχρεώνει τον καθ'ου η αίτηση να παύσει στο εξής να διαταράσσει τη νομή ή οιονεί νομή, απειλεί κατά του καθ'ου χρηματική ποινή υπέρ του αιτούντος έως πέντε χιλιάδες εννιακόσια (5.900) ευρώ και προσωπική κράτηση έως ένα (1) έτος (άρθρο 947 παρ.1εδ.α'ΚΠολΔ). Οι ποινές αυτές επιβάλλονται κατόπιν αιτήσεως του διαδίκου και όχι αυτεπαγγέλτως. Αν η απειλή της χρηματικής ποινής και της προσωπικής κρατήσεως δεν περιέχεται στην απόφαση του Ειρηνοδικείου που διέταξε τα ασφαλιστικά μέτρα, μπορεί να απαγγελθεί αργότερα με νέα αυτοτελή αίτηση του διαδίκου κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (Π.Τζίφρα, ό.π., σελ.394).

Το εκκαλόν Ελληνικό Δημόσιο, με τα διαλαμβανόμενα στον έκτο λόγο της κρινόμενης εφέσεώς του, κατ'ορθήν εκτίμηση αυτού, παραπονείται κατά της εκκαλουμένης απόφασης, διότι καθ'υπέρβαση του αντικειμένου της υπό κρίση διαφοράς και καθ'υπέρβαση της δικαιοδοσίας του πρωτοβάθμιου

πολιτικού Δικαστηρίου α) υπεισιήλθε σε ζητήματα, που αφορούν στην εγκυρότητα της μεταξύ του Δημοσίου και της αναδόχου σύμβασης, καθώς και της τήρησης των περιβαλλοντικών μελετών του έργου, τα οποία ανήκουν στη δικαιοδοσία των Διοικητικών Δικαστηρίων και β) διέταξε τα αναφερόμενα στο διατακτικό της μέτρα, μέχρις ότου εκπονηθούν οι μελέτες που προβλέπονται από την εργολαβική σύμβαση, αποφανθούν οι αρμόδιες αρχαιολογικές Υπηρεσίες περί της μη υπάρξεως αρχαιολογικών ευρημάτων και εκδοθούν οι σχετικές πολεοδομικές άδειες για την εκτέλεση της εργολαβίας. Όπως, όμως, προκύπτει από την από 13.12.2010 αίτηση των εφεσιβλήτων και το περιεχόμενο των παρεμβάσεων του Σταματίου Αγγελή, του Ελληνικού Δημοσίου και του Ε.Σ.Δ.Κ.Ν.Α., που ασκήθηκαν προφορικά στο ακροατήριο του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου, επί των οποίων, μετά τη συνεκδίκασή τους, έχει εκδοθεί η προσβαλλόμενη απόφαση, η ένδικη διαφορά είχε ως αντικείμενο τη διατάραξη της νομής των αιτούντων επί των επιδίκων ακινήτων, στα οποία εισήλθαν τα μηχανήματα της καθ'ης η αίτηση Κοινοπραξίας προκειμένου να προβεί η τελευταία στην εκτέλεση του προαναφερόμενου έργου, η ανάθεση του οποίου είχε γίνει με σχετική σύμβαση στην καθ'ης η αίτηση από το κυρίως παρεμβαίνον Ελληνικό Δημόσιο. Συνεπώς, το Ειρηνοδικείο είχε δικαιοδοσία να εξετάσει παρεμπιπτόντως το ζήτημα της ύπαρξης των προϋποθέσεων για την έναρξη της εκτέλεσης του έργου, όπως και της συντέλεσης της απαλλοτρίωσης της επίδικης έκτασης, ώστε να κρίνει αν υπήρχε νόμιμος λόγος που να δικαιολογεί την είσοδο των μηχανημάτων στην επίδικη έκταση, ο οποίος θα οδηγούσε σε άρση της υφιστάμενης διατάραξης της νομής των αιτούντων. Κατόπιν αυτών, ο ανωτέρω λόγος έφεσης, κατά το πρώτο (υπό στοιχείο α') σκέλος του, είναι νομικά αβάσιμος, κατά τα διαλαμβανόμενα στην υπό στοιχείο (VIII) νομική σκέψη της παρούσας και πρέπει να απορριφθεί. Ως προς το δεύτερο (υπό στοιχείο β), όμως, σκέλος του ο ανωτέρω λόγος είναι ουσιαστικά βάσιμος, καθώς το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, αφού απέρριψε όλους τους ισχυρισμούς της καθ'ης η αίτηση Κοινοπραξίας, του Ελληνικού Δημοσίου και του Ε.Σ.Δ.Κ.Ν.Α., δέχθηκε ουσιαστικά την κρινόμενη αίτηση και την παρέμβαση του Σταματίου Αγγελή και διέταξε καθ' υπέρβαση της δικαιοδοσίας του, κατά αναλυτικώς αναφερόμενα στην υπό στοιχείο (IX) νομική σκέψη της παρούσας, α) την απαγόρευση της παρεμπόδισης των

αιτούντων να επισκεφθούν τα επίδικα ακίνητα και να ασκήσουν επ'αυτών τις πράξεις νομής και κατοχής που τους προσιδιάζουν και β) την απαγόρευση να προβεί η καθ'ής η αίτηση Κοινοπραξία σε οποιαδήποτε υλική επέμβαση επί του εδάφους της επίδικης έκτασης, μέχρις ότου να συντελεστεί η αναγκαστική απαλλοτρίωση της επίδικης εκτάσεως για την εκτέλεση της Α' φάσης του Χ.Υ.Τ.Α. Κερατέας, να εκπονηθούν οι μελέτες που προβλέπονται από την εργολαβική σύμβαση, να αποφανθούν οι αρμόδιες αρχαιολογικές υπηρεσίες περί της μη υπάρξεως αρχαιολογικών ευρημάτων στο χώρο αυτό και να εκδοθούν οι σχετικές πολεοδομικές άδειες για την εκτέλεση των εργασιών της εργολαβίας. Πρέπει, συνεπώς, να γίνει δεκτός ως βάσιμος ο έκτος λόγος της κρινόμενης έφεσης, ως προς το δεύτερο (υπό στοιχείο β') σκέλος του, που αφορά το είδος του διαταχθέντος ασφαλιστικού μέτρου, να γίνει δεκτή η έφεση αυτή και ως κατ'ουσία βάσιμη, παρά την απόρριψη των λοιπών λόγων αυτής και χάριν της ενότητας της εκτελέσεως, να εξαφανισθεί η εκκαλουμένη απόφαση (άρθρο 535 ΚΠολΔ), ως προς όλες τις διατάξεις της.

Κατά της ίδιας επίσης απόφασης παραπονοούνται με την κρινόμενη από 12.1.2011 έφεσή τους οι εκκαλούντες-αιτούντες, για εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου, όσον αφορά στο διατακτικό της εκκαλουμένης και ειδικότερα α) για τη μη αναγνώρισή τους ως νομείς των επίδικων ακινήτων και β) για τα ασφαλιστικά μέτρα που διατάχθηκαν, και ζητούν τη μεταρρύθμισή της. Οι εκκαλούντες-αιτούντες, καίτοι ως προς αυτούς η εκκαλουμένη απόφαση δέχθηκε την αίτησή τους (αναγνωρίζοντας ουσιαστικά τη νομή τους επί των επίδικων ακινήτων), έχουν πρόδηλο έννομο συμφέρον να ασκήσουν την ένδικη έφεση, κατά τα αναλυτικώς αναφερόμενα στην υπό στοιχείο (I) νομική σκέψη της παρούσας, διότι με τους όρους που έθεσε η εκκαλουμένη για την ισχύ των διαταχθέντων ασφαλιστικών μέτρων, θέτει υπό αμφισβήτηση τη νομή τους επί των επίδικων ακινήτων, επιδρώντας δυσμενώς στις ουσιαστικές έννομες σχέσεις τους. Συνεπώς, η ένδικη έφεση είναι παραδεκτή και πρέπει να ερευνηθεί κατά την ίδια διαδικασία (άρθρα 524 παρ.1 και 533 ΚΠολΔ) ως προς το βάσιμο των λόγων της, απορριπτομένου του περί του αντιθέτου ισχυρισμού των εφεσιβλήτων.

Χ. Σύμφωνα με το άρθρο 692 παρ.4 ΚΠολΔ, τα ασφαλιστικά μέτρα δεν πρέπει να συνίστανται στην ικανοποίηση του δικαιώματος, του οποίου

ζητείται η εξασφάλιση ή η διατήρηση. Σκοπός της ανωτέρω διατάξεως είναι η αποτροπή της δημιουργίας με τα ασφαλιστικά μέτρα ανεπανόρθωτων ή δυσχερώς αναστρέψιμων συνεπειών, που ματαιώνουν τον πρακτικό σκοπό της κύριας δίκης, δηλαδή συνεπειών, που η ανατροπή τους, μετά την αντίθετη οριστική κρίση, δεν είναι αυτόματη και απαιτεί ενδεχομένως σημαντικές δαπάνες από τον ηττηθέντα στη δίκη των ασφαλιστικών μέτρων ή εξαρτάται κυρίως από τη θέληση του αντιδίκου του. Η παροχή προσωρινής δικαστικής προστασίας που υπολείπεται της οριστικής ποιοτικά, ποσοτικά ή χρονικά, διασφαλίζει τον ανωτέρω κανόνα.

Οι εκκαλούντες-αιτούντες, με τα διαλαμβανόμενα στον πρώτο λόγο της υπό κρίση εφέσεώς τους, παραπονούνται κατά της εκκαλουμένης απόφασης, διότι ενώ στο σκεπτικό της τους αναγνωρίζει ως νομείς των επίδικων ακινήτων, εν τούτοις αυτό δεν αναφέρεται στο διατακτικό της και ως εκ τούτου πρέπει να μεταρρυθμιστεί η εκκαλουμένη. Ωστόσο, ο ως άνω λόγος εφέσεως, είναι νομικά αβάσιμος, κατά τα διαλαμβανόμενα στην υπό στοιχείο (X) νομική σκέψη της παρούσας, διότι, αν η εκκαλουμένη, η οποία είναι απόφαση ρυθμιστική της νομής των επίδικων ακινήτων, αναγνώριζε ως νομείς αυτών τους εκκαλούντες-αιτούντες, θα οδηγούσε σε ανεπίτρεπτη ικανοποίηση του ασφαλιστέου δικαιώματος, καθιστώντας ουσιαστικά άνευ αντικειμένου την ήδη ασκηθείσα από 13.1.2011 (αριθ.εκθ.καταθ.13042/657/2011) τακτική αγωγή νομής των επίδικων ακινήτων τους. Επίσης, πρέπει να σημειωθεί, ότι ορθά η εκκαλουμένη δεν αναγνώρισε τους εκκαλούντες-αιτούντες ούτε προσωρινούς νομείς των επίδικων ακινήτων στο διατακτικό της, καθώς οι ίδιοι δεν υπέβαλαν σχετικό αίτημα με την κρινόμενη αίτησή τους.

Με τον δεύτερο λόγο της κρινόμενης εφέσεώς τους, οι εκκαλούντες-αιτούντες παραπονούνται κατά της εκκαλουμένης απόφασης διότι, ενώ δέχεται ουσιαστικά την αίτηση διαταράξεως της νομής των επίδικων ακινήτων τους και διατάσσει τα προαναφερόμενα ασφαλιστικά μέτρα, παρέλειψε να επιβάλει τις προβλεπόμενες από το άρθρο 947 ΚΠολΔ ποινές, ως μέσα έμμεσης αναγκαστικής εκτελέσεως, παρά το γεγονός ότι είχε υποβληθεί το σχετικό αίτημα με την αίτησή τους. Ο ως άνω λόγος της κρινόμενης έφεσης είναι ουσιαστικά βάσιμος, κατά τα αναλυτικώς αναφερόμενα στην υπό στοιχείο (IX) νομική σκέψη της παρούσας, δεδομένου ότι πράγματι η

εκκαλουμένη παρέλειψε να διαλάβει στο διατακτικό της τις προβλεπόμενες ποινές ως μέσα έμμεσης εκτέλεσης για την παράλειψη της διατάραξης της νομής των εκκαλούντων-αιτούντων από την εφεσίβλητη Κοινοπραξία, παρά την ύπαρξη σχετικού αιτήματος των εκκαλούντων. Πρέπει, συνεπώς, να γίνει δεκτός ως βάσιμος ο δεύτερος λόγος της κρινόμενης έφεσης, να γίνει δεκτή ~~η~~ η έφεση και να εξαφανισθεί η προσβαλλόμενη απόφαση (άρθρο 535 ΚΠολΔ). Ακολούθως, αφού κρατηθεί η υπόθεση στο Δικαστήριο αυτό προς κατ'ουσίαν έρευνα, πρέπει αφού απορριφθεί η κύρια παρέμβαση του Ελληνικού Δημοσίου και η πρόσθετη παρέμβαση του Ε.Σ.Δ.Κ.Ν.Α., να γίνει δεκτή εν μέρει η αίτηση και η κύρια παρέμβαση του Σταμάτιου Αγγελή και να υποχρεωθούν οι καθ'ων η αίτηση με την απειλή χρηματικής ποινής δύο χιλιάδων (2.000) ευρώ, για κάθε παράβαση, να παύσουν να προσβάλουν το δικαίωμα της προσωρινής νομής των αιτούντων και ειδικότερα: 1) να απομακρύνουν η καθ'ης Κοινοπραξία και οι εταιρείες που την απαρτίζουν και οι προστηθέντες από αυτές όλα τα μηχανήματά τους (εκσκαφείς κλπ) από τα επίδικα ακίνητα όλων των αιτούντων και του κυρίως παρεμβαίνοντος και να παύσουν στο μέλλον να εισέρχονται στο χώρο αυτό και 2) να επιτρέψουν οι ανωτέρω την είσοδο όλων των αιτούντων και του κυρίως παρεμβαίνοντος στα επίδικα ακίνητα και να παραλείψουν παρόμοια παρεμπόδιση στο μέλλον. Τα δικαστικά έξοδα και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας, λόγω της μερικής νίκης και ήττας των διαδίκων μερών, πρέπει κα κατανεμηθούν μεταξύ τους, ανάλογα με την έκταση της νίκης και ήττας αυτών και να καταδικασθεί η καθ'ης η αίτηση Κοινοπραξία και οι εταιρείες που την απαρτίζουν να πληρώσουν μέρος των εν λόγω εξόδων στους αιτούντες, κατά τα οριζόμενα στο διατακτικό (άρθρα 178 παρ.1, 183 και 591 παρ.1 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Συνεκδικάζει αντιμωλία των διαδίκων την από 29.12.2010 (αριθ.εκθ.καταθ.230552/4137/2010) έφεση, την από 12.1.2011 (αριθ.εκθ.καταθ.10362/532/2011) έφεση, η οποία φέρεται προς συζήτηση στην παρούσα δικάσιμο με την από 20.4.2011 (αριθ.εκθ.καταθ.74483/1027/2011) κλήση, και την από 14.3.2011 (αριθ.εκθ.καταθ.46104/630/2011) πρόσθετη παρέμβαση.

Απορρίπτει ό,τι έκρινε απορριπτέο.

Δέχεται τυπικά και κατ'ουσίαν τις εφέσεις και την πρόσθετη παρέμβαση.

Εξαφανίζει την εκκαλουμένη με αριθμό 199/2010 απόφαση του Ειρηνοδικείου Λαυρίου.

Κρατεί και συνεκδικάζει επί της ουσίας την από 13.12.2010 αίτηση και τις ασκηθείσες ενώπιον του Ειρηνοδικείου Λαυρίου παρεμβάσεις.

Απορρίπτει την ασκηθείσα κύρια παρέμβαση του Ελληνικού Δημοσίου και την πρόσθετη παρέμβαση του Ενιαίου Συνδέσμου Δήμων και Κοινοτήτων Νομού Αττικής (Ε.Σ.Δ.Κ.Ν.Α.)

Δέχεται εν μέρει την αίτηση και την ασκηθείσα κύρια παρέμβαση του Σταμάτιου Αγγελή.

Υποχρεώνει την καθ'ης η αίτηση Κοινοπραξία και τις εταιρείες από τις οποίες αυτή απαρτίζεται, καθώς και τους προστηθέντες αυτών α) να σταματήσουν κάθε είδους εργασία επί των επίδικων ακινήτων όλων των αιτούντων και του κυρίως παρεμβαίνοντος Σταμάτιου Αγγελή, με την απειλή χρηματικής ποινής δύο χιλιάδων (2.000) ευρώ για κάθε προσβολή, β) να απομακρύνουν όλα τα μηχανήματά τους (εκσκαφείς κλπ) από τα επίδικα ακίνητα όλων των αιτούντων και του κυρίως παρεμβαίνοντος και να παύσουν στο μέλλον να εισέρχονται στο χώρο αυτό, με την απειλή χρηματικής ποινής δύο χιλιάδων (2.000) ευρώ για κάθε προσβολή, και γ) να επιτρέψουν την είσοδο όλων των αιτούντων και του κυρίως παρεμβαίνοντος στα επίδικα ακίνητα και να παραλείπουν παρόμοια παρεμπόδιση στο μέλλον, με την απειλή χρηματικής ποινής δύο χιλιάδων (2.000) ευρώ για κάθε προσβολή.

Επιβάλλει μέρος της δικαστικής δαπάνης των αιτούντων εις βάρος των καθ'ων η αίτηση, την οποία ορίζει και για τους δύο βαθμούς δικαιοδοσίας, σε τριακόσια πενήντα (350) ευρώ.

Η Εισηγήτρια

